

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
JAMES DEBEVEC, Editor6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.50
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland po pošti, pol leta \$4.00
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland po pošti četrt leta \$2.25
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: celo leto \$6.50, pol leta \$3.50,
četrt leta \$2.00
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada \$6.50 per year. Cleveland by mail \$7.50 per year
U. S. and Canada \$3.50 for 6 months. Cleveland by mail \$4.00 for 6 months
U. S. and Canada \$2.00 for 3 months. Cleveland by mail \$2.25 for 3 months
Cleveland and Euclid by carrier \$6.50 per year, \$3.50 for 6 months,
\$2.00 for 3 months
Single copies 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 116 Mon., May 18, 1942

BESEDA IZ NARODA

V poklon prijatelju

Prijatelj, kakor tisočkrat poprej, tudi nocoj bi rad pokramljal s Teboj o našem burnem življenju, naših društvih, narodnih domovih, prijateljih in nič zato, če poseževa tja preko morja v našo rodno zemljo, da v duhu vidiva trpljenje našega naroda. Večer je lep in komaj je sonce utomilo v Erie jezeru. V mraku sem opazil, da se kazalci ure pomikajo proti deveti večerni uri. Da uravnesiva beležnico zapišiva, da je to bilo v sredo dne 13. maja. Bil je vroč toda kristalno čist večer — preko narave je pihal od jezera blagodejen vetrček. Kakor nalašč za iskren prijateljski sestanek.

Zahrbtna bolezen Te je priklenila v posteljo. Navajen Tvojih hišnih vrat sem vstopil v prvo sobo hoteč Te viskati med člani Tvoje družinice. Levo opazim v solzah zatopljeno Tvoje ženo in obraz mi je jasno razodeval žalost in bojazn, da nekoga izgubi. Zagnal sem se preko stopnic, drhteč vstopim v bolniško sobo in vidim Te zlekjenega v postelji skoro brez življenja. Prsa so se Ti globoko dvigala in zopet padala in Tvoj pogled je zrl v daljavo — mogoče tja, od kjer ni več povrnitve. Brat Matt, ki je prispel iz daljave, da Ti lajša trpljenje in gorje je stal ob postelji pripravljeno slediti vsakemu gibu, ustreči vsaki želji — pritegnil Ti je rjuho, da Ti olajša bolečino. Prijatelj, dobrega brata imaš. Tudi njegovo srce je videti plemenito in dobro. Vse bi storil za Tebe. Tu in tam odtrgala se mu je solza iz očesa — bal se je za Te — mora Te močno ljubiti.

Dragi prijatelj tudi stric Jože Sedej je bil pri Tebi: Zrl Te je v oko in iskal v njemu Tvojega življenja. Ni jokal, bolečina mu je umorila solzo v očesu.

Med tem, ko je žena z belim prtom prgnila mizo je starejši sin Larry položil na njo božje razpelo — prihajal je Bog v hišo — božji namestnik Ti je podelil svete zakramente za umirajoče.

Prijatelj Ti ne veš, kako je bilo to veličastno, ginljivo in za poslednje ure življenja tolažilno. Blagor Ti, ker si vse svoje življenje v to veroval. Vse to je bilo vredno poslednjih trenutkov.

Prijatelj, namen moj ni bil, da stopim pred Teb v poslednjih vzdihljajih, če prav mi je drago, da sem bil poleg, prišel sem, da se s Teboj razgovarjam in razglabljam dnevne in bodoče probleme. Našel sem Te trudnega in izmučenega. Nisva govorila, le zrla sva drug v drugega in razumela sva se, da je to najin zadnji sestanek. To sem čutil globoko v srcu in solza mi je zaigrala v očesu. Nisi jo videl, skrival sem jo, preveč sem Te spoštoval in preveč sem Ti bil iskren, da bi v solzi pokazal svojo šibkost v prenašanju žalosti. Gledal sem Ti v oko in zdi se mi, da se je najin pogled srečal medtem, ko so ustne zagibale. Kaj prijatelj, če si mi pa tistikrat mislil reči "Z Bogom" in pozdravi mi prijatelj in direktor je Slovenskega doma na Holmes Ave., kot si to naročil pri obisku pred štirinajstimi dnevi, Gib ustne v poslednjih minutah življenja mi izpričuje, da si živel samo zato, da si drugim pomagati in gradil samo ono, kar je bilo našemu narodu zdravju in koristno. Postavil si sam sebi spomenik, v katerem je bila utelešena Tvoja plemenita duša in dobro srce.

Oči so Ti negibne, usta nema, roke otrdele — narava Te

je trenutno preličila v otopelost — zakon narave je zahteval svoje. Zavil v rožah ob goriki ljubezni svoje družinice, živčevih staršev, brata in nebroj iskrenih prijateljev leži v mrtvaški krsti, pred katero klonebene svoje glave v blagem spominu Tvojega plemenitega srca. Izročili smo Te materi zemlji v naročje, da v veri vstajenja snivaš lepše življenje na božji njivi tuje zemlje.

Prijatelj, dovoli, da se v imenu številnih prijateljev poslovim od Tebe — izrazim sožalje Tvoji družini, očetu, materi in bratu v iskreni želji "Mirno snivaš v ameriški grudi!"

Obljubljam Ti, kadar bomo iskali svoje drage na mirodvoru, se bomo gotovo ustavili pri Tvojem nagrobnem kamnu, kjer bo zapisano "Tukaj počiva Lawrence Leskovec, ki je preminul dne 13. maja 1942." ter pri Tebi povsod, kramljajoč srčno željo: Mir Ti bodi na veke."

Joško Penko.

Odrpito pismo Slovincem

Tu v Clevelandu, v naši svobodni ameriški Ljubljani se razvija akcija za nabiranje prostovoljnih prispevkov za bombnik katerega se bo podarilo generalu MacArthurju v imenu vseh Clevelandčanov. Župan tega ogromnega mesta je slovenski sin, naš Frank Lausche. On je tudi glavni odbornik (general chairman) organizacije za to akcijo.

Različne tvrdke, tvornice, organizacije različnih narodov in posamezniki so že nabrali do srede, 13. maja, svoto \$124,473.03, ali bombnik stane \$325,000!

Zato apeliramo na vse slovenske organizacije, trgovce in posameznike, da se mi Slovinci združimo in skupno podamo slovenski prispevek, slovenskemu županu, v spomin slovenskega sina Dobnikarja, kateri je bil prva vojna žrtev tega mesta, in v počast vseh Slovencev, ki služijo pri Stricu Samu.

Slovinci, pokazimo se kot zavedni državljani naše nove domovine, katere se bori ne samo za našo svobodo tu v Združenih državah, ampak tudi za osvobodjenje naših bratov in sester v stari domovini.

Slovenski odbor za nabiranje prispevkov je izvolil John Gornika za blagajnika in prosil, da se vse prispevke prinese ali pa pismeno pošlje v glavni urad SDZ v Narodnem domu. Čeki naj se izpolnijo na "Back MacArthur Club of Cleveland." Prihodnja seja tega odbora bo v ponedeljek, 18. maja, ob 7:30 zvečer, v uradu SDZ v Narodnem Domu na St. Clair Ave. Vsak, kdor se zanima za to podvzetje, je vabljen, da se sestanka udeleži.

Jeanette Perdan-Cahill,
tajnica.

Hranimo denar

Zelo v prevdarnimi podatki bom napisal ta-le članek. Naslov se glasi: "Hranimo denar." Klic prihaja iz stolnega mesta Washingtona. Odoobram ga iz vse svoje duše in iz srca želim, da bi ga ljudje ne preslišali!

Nič nimam od tega, le dobro želim ljudem. Hranite, pravi naša vlada v stolnem mestu in vse poižkuša, da bi na lep način poučila ljudi, da bi hranili, delali in služili sedaj, ko gre za biti ali ne biti, za ohranitev ali izgubiti to kar imamo.

Dovolite mi, cenjeni čitatelji tega lista, da malo pojasnim, kaj je namen naše vlade in kaj stoji pred nami, če ne bomo poslušali glas onih, kateri imajo

našo usodo v njih rokah, bomo pozneje obžalovali, ko bo prepozno.

Hranimo denar, to je tudi moja ideja. V ta namen sem pisal že tolikokrat, da mi ne more nikdo tega naslova vzeti. Hranimo, hranite, varčujemo, varčujte, to so moje pesmice in vsakdanja govornica. Ko bi tega ne bilo na svetu, bi bila strašna mizerija in ne bi imeli nobene civilizacije na svetu.

Vedno so se našli ljudje, ki so znali hraniti (Hraniti mislim, ker je dostojno in pametno). Taki so postali gospodarji samim sebi in v dobro družini. Kdor je zgrešil to čednost, tak je ostal v nadlogo sebi in še drugim.

Ko je razsajala prva prosperiteta, kdo bi rekel, da je bila prva prosperiteta mogoče kakšen blagoslov za ljudstvo, da je prevarava, ne blagoslov, marveč nesreča! Prva prosperiteta, v kateri so ljudje zgubili glave in pozabili, koliko je vreden dolar. To so potem tudi bridko obžalovali.

Danes smo na isti, prav na isti poti. Nikdar ne bi mogel človek misliti, da je mogoče, da se pozabi gorje in pomanjkanje, v katerem se je nahajal človek nekaj let. Takrat smo skoro prisegali, da tega nikoli ne bomo pozabili. Depresija, ki je krotila ljudi, kakor kroti sedaj Hitler one, kateri se mu puntajo, je bila tako kruta in občutljiva, da je sleherni sklenil, da bo, kadar se mu bo zopet nudila prilika, drugače ravnal in gospodaril z dolarjem.

Ali ni res? Ali nismo imeli že skoro vsi svoje domove in sicer za vsako ceno naprodaj? Vse je bilo naprodaj, samo kupiti ni hotel nikdo.

Danes nas je zanesel vrtnec ameriške industrije v zopetno prosperiteto, podobno skoro kakor zadnjič v prvi vojni. Spet smo začeli razmišljati na razne načine, kako bomo najhitreje obogatili. Z drugo besedo: izbiramo si, kje bo boljši zaslužek, kar je umevno in nikomur za to nikdo ne zameri. Le eno je, kar je treba pomisliti, to je, kako dolgo bo šlo tako naprej?

V zadnji prosperiteti sem imel nalogo, da sem govoril našim ljudem v tovarnah, da naj delajo vsak dan, naj ne ostajajo doma brez važnega vzroka, naj ljudje delajo in hranijo, naj kupujejo "Liberty Bonde" itd. Vse to jim bo prišlo enkrat prav. Tako smo bili poslani v tovarne, da smo delavcem prigovarjali delati in varčevati.

Kaj je temu sledilo, že vsi veste. Dandanes se je pojavilo popolnoma na isti način vse podobno industrialno grmenje. Delavcev je že začelo primanjkovati, vse navskriž drvi sem in tje. Ljulje bodo zopet začeli zgubljati glave in pozabljati na vse to, kar se je godilo in dogajalo nekaj let nazaj.

Danes kličejo na vse ameriško ljudstvo možje iz stolnega mesta Washingtona, da naj varčujemo! To je nekaj, za kar snamez v glave klobuk! Čast vladi, ker hoče svojemu ljudstvu dobro! Ne varajte se ljudje! Nikar si tega ne razlagajte na katere druge načine! Vlada vam želi dobro! Mi imamo skrbno vlado, katere se zaveda, kaj zna slediti in kot taka si šteje v dolžnost, da vas obvešča v času, ko je mogoče, da si kaj prihranite za čas, ko boste potrebovali. To je največja čednost in pa protekcija samih sebe, da se preskrbijo za deževne dneve.

Vedno sem poudarjal to-le: "Če hočeš, da boš sam svoj neodvisen gospodar, je predvsem potreba, da si nekaj prihraniš. Brez tega ne boš neodvisen in ne boš mogel spati brez skrbi. Le kdor ima nekaj prihrankov, ta je sam svoj gospodar."

Ako ne bi moja malenkost bila naučena na varčevanju, bi

jaz ne bil nikoli trgovec, nikoli ne bi mogel še drugim storiti usluge itd. Samo varčevanje me je do tega pripeljalo, prav tako tudi druge naše rojake, da so to, kar so. Brez varčevanja ni nobeden danes obstoječih do tega prišel, pridno delo in pa varčevanje je vsakemu pripomoglo do stopnje, v kateri se danes nahaja.

Zakaj vam to pišem? Imam v rokah navodilno knjžico, katere mi daje navodila, kako naj govorim ljudem, ko jih obiskujem ob večerih po hišah, ko jih vprašujem glede "War bondov," če so jih že kaj kupili, ali če jih nameravajo še kupiti.

Ta knjžica mi je dala povod, da sem se zavzel za ta dopis, to pa še radi tega, ker sem tudi poprej kot predsednik banke, že tolikokrat poudarjal ljudem, da je varčevanje edino nekaj vredno, za kar naj se vsakdo potruži, če hoče, da bo imel enkrat nekaj veljave za sebe in med ljudmi.

Iz te knjžice sem tudi razvidel, da ni ta kampanja prav ničesar drugega, nego to, da se ljudi pripravi na varčevanje, kar smatram za največji ideal in seveda, obenem pa je tudi namen, da se s tem, pomaga do zmage naši vladi, ki je v vojski z sovražnimi deželami, katere groze streti ameriški demokraciji.

Kdo se ne bo strinjal s takimi ideali! To je vendar to, kar je za slednjega rojaka najvarnejše pristanišče. Naj nas Bog varuje pred porazom, da bi padli našim sovražnikom v roke. Potem tudi vse drugo nam ne bo ničesar pomagalo.

Sedaj, ko vsak ve, da smo v vojni, tudi vsak ve, da moramo vojno izvojevati, ako tega ne bomo dosegli, si lahko vsakdo sam razlaga, kakšne bodo posledice za nas vse. In, kljub temu pa, je do nas naša vlada še tako mila in popustljiva, da je zadovoljna, da delamo za dobre plače in da če hočemo, la ji posodimo nekaj denarja, katerim bo naša vlada, za nas vojskovala, da se nam ohrani še v naprej demokratična načela in da bomo še vnaprej srečno zadovoljni živeli v svobodni demokraciji.

Kaj pravite na to! Ali ni to nekaj človekoljubnega! Ali se rajdejo kje večji ideali, kakor jih ima naša vlada, ko nas ljubko uči in nagovarja, da naj delamo in varčujemo, da naj postanemo sodeložni-njeni delničarji, s tem, da kupimo vojne obveznice, da s tem pripomoremo do zmage.

Za vse to nas vlada niti ne vpraša, da bi to stotoreli zastoj, ne, še plačati nam hoče z obrestmi!

Ljudje, ali znate ceniti to, kar hoče za nas naša vlada, ko nas nagovarja, ali samo na lep način priporoča, da naj, če zaslužimo toliko, da lahko nekaj denemo na stran, da nekaj investiramo v namen kakor zgoraj omenjeno.

Pri vsem tem pa še tole. Ljudje smo različnega naziranja. Med tem, ko se nekateri vsemu temu upehujejo, so drugi, kateri v srcu čutijo s tem, kar vlada priporoča. Nekateri store več, kakor vlada hoče in želi. Naši ljudje so najbolj patriotični, to vem, ker sem v banki in zasledujem, kako se naši ljudje odzivajo in kupujejo vojne hranilne bonde. Prav isto naletim, ko grem po hišah radi popisovanja, kdo je že, ali kdo še namerava kupiti bonde. Naši ljudje so naredili svojo nalogo in še več.

Kaj pa je prav za prav namen vlade, ki priporoča varčevanje? Namen je, da se od tega, kar kdo zasluži, nekaj prihrani. S tem, da se prihrani, ima vlada namen preprečiti inflacijo. Inflacija pomeni podražitev vseh stvari. Ako bi ljudje, vse kar zaslužijo kar takoj vporabili, bi se ne mogla

preprečiti inflacije, ker bi vsega zmanjkalo in bi se v teh stih ne moglo nadomestiti. Tem bi samo samim sebi naredili škodo, ker bi naš denar bil mnogo vreden.

Radi tega je zelo pametno da se ravnamo po vladnih priporočilih. Poleg hranilnih bondih, je hranitev v banki prav tako potrebna in umestna. Banke so tudi pod vladno varovalnino. Denar na banki je potreben iz več ozirov: prvič, ga ima vsak pri rokah in potrebuje; drugič, je na bankah, na razpolago drugim ljudem, ki si ga medčasom izposojujejo. Tako dala denar dvojno koristi. Mi smo da ljudje z dneva v dan naprej in naprej, potrebujemo denar in od njega radi plačamo nite tudi v bankah za jutri, deževne dni.

Slovinci v slovensko banko
Anton Grdina
predsednik N. A.

Slovensko Prekmurje
pet pod Madžari
(Izvirno poročilo.)

Tudi Slovinci v Prekmurju po razpadu Jugoslavije leto prišli nazaj v staro sužnjo — pod Madžare. Kakor vsi Slovenci, so tudi Prekmurci sedaj v silno težkem položaju. Ogrske oblasti sicer vsaj v nekaterih delih države, ki niso bile tako nasilno v roke Nemci na sosednjem Stajerskem in na Gorenjskem, vendar se da se razmere neprestano slabše. Prav sistematično uničuje vse, kar je slovenska kultura.

In teh kulturnih pridobitvah bilo malo. Po vsej pravici rečemo, da naše prekmurje ljudstvo v tisočletnem suženju pod Madžari ni doseglo ničesar, kar je pridobilo v kratkih letih svobode v Jugoslaviji. In podobno je, da neprimerna kulturna naprava, ki je v oči madžarske oblasti, da se zavzeli, da v čim krajšem času uničijo vse, kar je slovenskega, in zopet madžarajo to popolnoma slovensko ozemlje.

Med tem, ko je imela madžarska manjšina v Jugoslaviji polno svobodo v besedi, in v cerkvi in šoli, našemu ljudstvu sedaj niti ni dovoljeno govoriti v svojem jeziku. Šolski učitelji so bili nastavljeni in plačani od jugoslovanske vlade in po nekaterih krajih celo pristi slovenski učitelji morali učiti madžarske, če niso mogli poučevati deco materinje. Zda pa vse, kar je slovensko, ker je slovensko. Zato je slovensčina in slovenskega se mora iztebiti in gledati sredstva, samo da se doseže, prej ta nekulturni cilj.

Vsi učitelji ki niso bili Prekmurci, so morali tako učiti. (Daje na 3 strani)

verjamo al pa

To se je prigodilo v času, ko je vodil ameriški general man mirovna pogajanja z janskim poglavarjem čim bikom." Razgovori so šili zelo počasi, kot je bilo vada pri Indijancih. General je že naveličal sedeti sklanj je šotoru, pa je predlagal, bi šli za par ur na lov, da malo razvedre. Poglavar pristal na to.

Ko je družba odhajala šotoru, je vprašal general poglavarja: "Pa bodo naše odločitve v času naše odsotnosti v šotoru?"

"Absolutno varne, general je odvrnil Sedeč blik. Vas in vaših spremeljatev sto milj v bližini nobenelega človeka."

Izza kulis v Washingtonu

(Za Ameriško Domovino poroča kongresnik Stephen M. Young)

Federalni prodajni davek, ki ga nekateri priporočajo, bi bil davek na življenske potrebščine. Ta davek ne bi čutili sloji iz višjih dohodkov, toda ljudje z majhnimi dohodki bi čutili vso njegovo težo. Zakaj ne bi raje obdavčili darila, ki so zdaj oproščena davka do vsote \$5,000? Zakaj ne bi raje obdavčili dediščine pri nižjih vsotah, da bi tako plačali davke oni, ki denar prejmejo, pa ga ne zaslužijo z lastnimi rokami? Drug način dobiti denar bi bil ta, da bi ne smeli nihče zapustiti v dobrodelne namene več kot 25% svojega premoženja.

Nek kongresnik, ki je govoril o nameravanem federalnem prodajnem davku, je rekel: "Nek črnc in njegova žena se neprestano pripravata in pretepeata in sta ponovno klicana pred sodnijo. Enkrat je tožitelj mož, enkrat žena. Nestrpni sodnik reče ženi: "Ali ne misliš, da bi mogla živeti z možem srečno skupaj, ne pa da bi se venomer pretepeala?" — "Da," je odvrnila žena, "živela bi že lahko skupaj, ampak ne srečno."

Govor predsednika Roosevelta svojemu narodu je gotovo napravil globok vtis na vsakega, ki je ta govor slišal. Bila je to velika poslanica od velikega moža, velikemu narodu in o velikih stvareh. Značilno je, da je natančno 72 let po George Washingtonu prišel Abraham Lincoln, in natančno 72 let po Abrahamu Lincolnu je prišel Franklin D. Roosevelt. Abraham Lincoln je osvobodil Ameriko suženjstva. Franklin D. Roosevelt bo osvobodil narod diktatorskih napadov in ekonomske sužnosti ter zagotovil našim otrokom mir in udobnost. Zato moramo biti vsi edini v tem boju in naporu. Ta vojna bo dobljena in mir priboren pod vrhovnim poveljstvom predsednika Roosevelta.

Tukaj je nekaj faktov, ki jih ne moremo prezreti. Ali veste, da med Japonci ni nepismenosti? Povprečen Japonec dobi boljše izobrazbo kot jo dajejo mnoge druge dežele. Na Japonskem se prečita več knjig v primeri z številom prebivalstva kot pa v Zd. državah. Časopisje je močno razširjeno. Vsak fant je obvezan v treningo v armadi, avijatiki ali v mornarici. Kljub vsemu temu so ostali Japonci barbari in njih vedna misel je bila pripravljana na vojno.

Naš kapitol je postavljen na kapitelskem griču. Bela hiša je pa na drugem koncu Pennsylvania avenije, poldrugo miljo proč. Pripoveduje se, da je general Washington izbral kapitelski grič za poslansko in senatno zbornico, stanovanje predsednika je pa postavil daleč proč. Tako je ločil postavno in izvršno oblast vlade. Predsednik dela in živi v Beli hiši in le kadar ima govor v kongresu obišče kapitelski grič. Na kapitelski grič je bil krasen pogled ponoči, ko je bil razsvetljen. Od napada na pristanišče Pearl je pa vsako noč v popolni temi.

Kongres dela na postavi, ki bo določevala denarno pomoč za one družine, katerih reditelji so morali ali bodo morali v armado. Za vsak dolar, ki se ga bo odtrgalo vojaku od njegove plače za podporo domačih, bo dala vlada po en svoj dolar in to do vsote \$25. Torej če bo dal vojak \$25, bo dala vlada tudi \$25.

Da se ne pozabi...

Da bodo mogli čitatelji videti "pravičnost" italijanskih sodišč in policije, bomo navedli enega izmed številnih slučajev. Leta 1926 so fašisti razbili v Pobegi pri Koprju lokalni slovenski kulturni klub. Kot vojni plen so odnesli klubov prapor, vreden 30,000 lir. Tega so razobesili v svojem lastnem uradu. Leta 1928 je pa ta prapor skrivnostno izginil. Sumnja je padla na nekega Albina Pečariča, ki so ga ročno prijeli.

Medtem, ko je bil Pečarič v zaporu, je prišel nek možki v urad poznane slovenskega odvetnika v Trstu, dr. I. M. Čoka. Ta možki, o katerem se je pozneje dokazalo, da je bil zaupnik policije (policijski vohun) in odposlanec kopskega fašja, je ponudil dr. Čoku prapor naprodaj. Dr. Čok, ki ni poznal zgodovine tega prapora, je rekel možaku, naj pusti prapor v njegovem uradu in naj se vrne v par dneh po odgovor. Toda komaj je tujec odšel iz urada, je planilo v urad več policistov (ki so čakali v čakalnici), zaplenili prapor in aretirali dr. Čoka.

Na 2. oktobra 1928 sta prišla dr. Čok in Pečarič pred koprski tribunal, obdolžena tatvine prapora. Pečarič je tekom zasliševanja zblaznel in je začel besneti, da so ga morali zvezati. Obsojen je bil na dva meseca zapora. Dr. Čok je dobil pa en mesec in 20. dni. Prapor je bil vrnjen fašju v Pobegi, dr. Čok je pa moral zapustiti Italijo, čim je prišel iz ječe, ker so mu oblasti s to proceduro onemogočile še nadalje izvrševati odvetniško prakso v Italiji.

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Mays

... Ker si torej drug umre, sem se ga vsaj rešil. Mir bom imel pred njim.

Vi pa naredite dobro kupčijaz!"

jo, boljše, mnogo boljše kot oče —!

Bilo mi je, kot da mi je kdo položil kos ledu na hrbet. Kar groza me je obhajala.

Pa premagal sem se, hladno sem dejal:

"Da, bogato je plačilo, ki mi ga obljublja. Pa tisti vaši milijoni me ne morejo spraviti iz ravnovesja. Tudi sam sem bogat."

"Mogoče. Pa milijonov le nimate!"

"Imam jih."

Potrkal sem na prsi, kjer sem imel shranjeno listino. Smejal se je.

"Tam —? Bi jih le rad videl!"

"Saj vam jih lahko pokažem. Nekoliko zabave vam že smem privoščiti."

Poglejte!"

Vzel sem listino iz žepa, jo odprl in mu kazal papirje.

"Tule —! Tule —! In tule —!"

Predal za predalom sem razgrinjal pred njim.

Kako se je nenadoma spreminil —! Oči so mu izstopile ko raku, prejšnja lokava prežavost se je umaknila razočaranju, grozi, sovraštvo, obupu. Vzpel se je, kar so mu dovoljevali jermeni, in tulil:

"To — to — to — je — vendar —! Kje ste dobili listino?"

O ti satan —!" je zavpil in buljil v mene, da tistih pogledov nikdar ne bom pozabil.

"Ne razburjajte se! Kaj vam mar, če sem skrivaj obiskal šotor vašega sina? Saj ste pravkar rekli, da vas vaš sin, čuj, te, vaš sin, pravni č ne briga! Le smilite se mi! Svoje obljube ne morete izpolniti. Milijonov ne bom dobil z vašo pomočjo, ker jih že imam. Zato pa tudi jaz svoje obljube ne bom izpolnil. Ne morem vam dati svobode."

Ves se je tresel od razburjenja.

"Ne —?"

"Seveda ne. In denarja tudi ne dobite."

Ni odgovoril. Glava mu je omahnila znak, lica so mu upadla, oči so se mu zaprle.

Menda se je od samega razočaranja onesvestil. Obrnil sem se, da bi odšel.

Moji koraki so ga spet zdramil. Vlekel je za jermene, da so koli pokali, in rjovel:

"Iz pekla si —! Veš, kdo si? Satan, pravi satan!"

Obrnil sem se.

"Neumnosti! Tvoj brat je bil satan, tako sem ga imenoval, ko sem ga prvokrat srečal. Ti si pa Juda Iškariot. Tako so te imenovali drugi, tako ime ti dajem tudi jaz. Z zlobo si vračal vsem, ki so ti dobro storili. Lastnemu bratu si vzel življenje in lastnega sina, lastnega otroka si izdal, — vse radi denarja. Prav kakor Juda!

Da, Juda si, Iškariot! In boš tudi umrl, kakor je umrl Iškariot, ki je svojega Gospoda izdal pa šel in se obesil. Ne boš umrl od roke rablja, sam se boš umoril! Naj ti bo Bog milostljiv!"

Pustil sem ga.

Vogel je stal v bližini. Vse je videl in slišal.

"Strašen človek!" se je zgražal. "Mislite, da se bo še boljše pred smrtjo?"

"Vsakemu grešniku želim izpreobrnjenja in kesanja in v nebesih je večje veselje nad enim grešnikom, ki se da najti, ko nad devetdesetimi pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo. Bojim se pa, da se tisti tamle ne bo dal najti, da se bo skrtil pred kesanjem in pokoro.

(Dalje prihodnjič.)

1942	MAJ	1942				
Sa	Mo	Tu	We	Th	Fr	Sa
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

KOLENDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

- MAJ**
- 23.—Pevski zbor Planina priredi koncert v korist JPO, SS v SND v Maple Heights, O. Po koncertu ples.
- 23.—Sunny Ray orkester priredi ples v Twilight Ballroom.
- 24.—Mladinski pevski zbor Kanarčki priredi koncert in ples v SDD na Prince Ave.
- 24.—Podružnica št. 25 SZZ priredi predstavo ob treh popoldne, zvečer ples v SND.
- JUNIJ**
- 7.—Banket in ples prirede kadetke št. 169 KSKJ v Slovenskem domu na Holmes Ave.
- 7.—Društvo sv. Reš. Telesa fare sv. Lovrenca priredi piknik na Basta's Grove.
- 14.—Društvo sv. Križa, št. 214 KSKJ priredi piknik na 6818 Denison Ave.
- 21.—Piknik društva Kola hrvatskih sinova in hčeri sv. Juraj broj 31 in Hrvatske ženske organizacije št. 14, na James Rybaka farmi, 6249 Turney Rd. Garfield Heights.
- 21.—Društvo Napredek, št. 132 ABZ priredi piknik na Stuškovski farmi.
- 27.—Društvo Ribnica, št. 12 SDZ priredi piknik na Frank Jagrovih prostorih.
- 28.—Pevski zbor Sloga priredi piknik na Stuškovski farmi.
- JULIJ**
- 12.—Pevski zbor Zvon priredi piknik na prostorihi Doma zapadnih Slovencev na 6818 Denison Ave.
- 12.—Slovenska zadružna zveza priredi piknik na farmi S. N.
- AVGUST**
- 2.—Društvo Brooklynski Slovenci, št. 48 SDZ priredi piknik na prostorihi Doma zapadnih Slovencev, 6818 Denison Ave.
- 2.—S. W. O. C. local 1519 ima piknik na Stuškovski farmi.
- 16.—Pevski zbor Sloga ima piknik na Stuškovski farmi.
- 23.—Zveza slovenskih društev Najsv. Imena v Clevelandu priredi Katoliški dan na Brae Burn prostorih, 25000 Euclid Ave.
- SEPTEMBER**
- 12.—Skupna društva fare sv. Vida imajo plesno veselico v avditoriju SND.
- 19.—Društvo sv. Cirila in Metoda, št. 18 SDZ ima plesno veselico v avditoriju SND.
- 26.—Jugoslav Camp, št. 293 WOW ima plesno veselico v avditoriju SND.
- 27.—Društvo sv. Janeza Krstnika, št. 37 ABZ priredi proslavo 40-letnice obstoja v avditoriju SND.
- OKTOBER**
- 10.—Honor Guards of SDZ, ples v avditoriju SND.
- 10.—Društvo Collinwoodske Slovence št. 22 SDZ priredi plesno veselico v Slovenskem domu na Holmes Ave.
- 11.—Mladinska godba fare sv. Vida priredi v SND na St. Clair Ave. popoldne koncert, zvečer pa ples.
- 16.—Carniola Hive, št. 493

SLOVENSKO PREKMURJE ZOPET POD MADŽARI

(Nadaljevanje z 2 stran)

žati iz Prekmurja, ali so pa bili poslani v koncentracijska taborišča. Pa niti vsem domačinom madžarski barbari niso prizanesli. Kar je pa ostalo na svojih mestih od prejšnjega učiteljstva, se je moralo prilagoditi razmeram in pogosti slovensko besedo iz šol.

Za učiteljstvo je ista usoda zadelo vse ostale Slovence, ki so se bili priselili v Prekmurje iz kateregakoli kraja v Jugoslaviji. Vsi so morali v izgnanstvo, če so sploh mogli pravočasno zbežati. Niti starčkom ni bilo prizanešeno, enako ne ženam in otrokom.

Ko so Madžari na ta način "očistili deželico nezahvaljenih gostov," da niso mogli več vplivati na zapuščeno prebivalstvo, je prišla prepoved rabiti slovensko besedo in sloh in tudi zunaj šol. Kdor prelomi ta ukaz, mu je zažugana stroga kazen. Edino na gimnaziji kneza Koclja v Murski Soboti je bilo dosedaj dovoljeno rabiti domače narečje, pa še to samo v najvišjih dveh razredih. V ostalih razredih, kakor tudi v lendavski meščanski šoli, se ne sme slišati drugačen govor ko madžarski. Marsikje so bili otroci že kaznovani, ker so med seboj "venski" govorili. Kar velja za druge predmete, velja tudi za krščanski nauk. Vse madžarsko. Le kako naj se mladina v takih šolah česa nauči, ko ne razume, kaj ji pripovedujeta učitelj in katehet?

Najbolj čudno "bogosluzno" delo pa vrši goreči — goreči za madžarstvo — somboteljski škof, ki pošilja med same pristne Slovence trde Madžare za dušno pastirstvo, dočim slovenske duhovnike pošilja na župnije v notranjost Madžarske, oziroma pušči, da jih madžarske oblasti izganjajo ali mečejo v ječe.

Novi madžarski duhovniki sicer po večini niso videti slabi in skušajo po najboljših močeh biti dobri dušni pastirji. Napram našim ljudem niso doslej zakrivali obsodbe vrednih dejanj, toda če bi imeli še tako dobro voljo, kaj morejo koristiti ljudstvu, čigar jezika ne razumejo, ljudstvo pa njihovega ne. Naši slovenski duhovniki izginjajo s svojih mest kar čez noč. Pride povelje in iti je treba. Tako je pred kratkim izginil celo polanski župnik Daniel Halas, ki dobro zna madžarsko, saj je svoje študije napravil v bogolovju škofjškega semenišča v Sombotelju. Pa se je že moral tako priljubiti škofu, da ga je poklical k sebi in ga ne more videti na župniji med Slovenci. Čeravno zna dobro madžarski, bi vendar ute gnil vsaj tu pa tam kako slovensko besedo spregovoriti s svojimi Slovenci. Tudi dobro znani in vsem Prekmurcem nad vse priljubljeni župnik Klekel mora biti "spravljen" pri škofu v Sombotelju, ker le tam je — po škofovem mnenju — "na varnem." Zelo težko je razumeti početje takega škofa, toda ta zglede nam zopet kaže, do kakšnje stopnje zaslepljenosti lahko človeka privede pretiran nacionalizem. Celu najvišje duhovne dobrine izgube vso svojo veljavo in morajo postati umazano orodje v dosego politično-nacionalnih ciljev. Nacionalistična zagrizenost bi morala biti, če še ni, ena tistih umazanosti današnjega sveta, ki se mora odpraviti s preureditvijo povojnega sveta.

Kakor se je bilo bati že od vsega začetka, so začeli Madžari rekrutirati naše fante. Dosedaj kličejo v redni vojni kader samo mladeniče starosti 21 letnikov, ki služijo pod ogersko zastavo v vojski. Kolikor je znano, dosej se niso odšli na fronto. Urijo se in vežbajo, bojimo se pa, da bodo po nekaj tednih poslani na rusko fronto... Uboga naša gmajna!

Veliko spremembo je prinesla nova državna pripadnost tudi v zadevi prehrane. Razume se, da

spremembo na slabše in celo zelo na slabše. Znano je, da je prekmursko ljudstvo zelo marljivo in delavno. Ako mu domača zemlja ni dajala dovolj za primerno udobno življenje si je znalo poiskati zaslužka v tujini. Vsekakor pa je bil njegov življenjski položaj kar dosti ugoden. Lakote naše ljudstvo ni poznalo. Zdjaj se mora zadovoljiti z 200 grami kruha na dan. Če se pomisli, da je kruh eno glavnih hranilnih sredstev in da vsega drugega istotako primanjkuje, je lahko videti, da se mora prekmurski kmet privaditi resničnemu stradanju.

Ni čudno, da je žalovanje za izgubljeno Jugoslavijo v Prekmurju prav tako iskreno kot v drugih delih Slovenije. Samo en glas se čuje vsepovsod: Kako dolgo bo to trajalo? Kdaj bo konec teh nadlog, kdaj se nam povrne naša draga Jugoslavija? Tako ne moremo dolgo vzdržati. Bratje so nam daleč, novi gospodarji ravnajo z nami kot da nimamo nikakih človeških pravic, kakor da nismo ljudje...

(Poročilo ni datirano, zdi se pa, da je bilo napisano v novembru).

MAKE EVERY PAY DAY BOND DAY

JOIN THE PAY-ROLL SAVINGS PLAN

MALI OGLASI

- Pohištvo ni naprodaj**
Zadnji teden je bilo oglašano na tem mestu, da je naprodaj skoro novo pohištvo za 3 sobe in Buick Sedan. Ta oglas je bil potoma oddan in naprodaj je samo Buick Sedan, ne pa pohištvo. Naslov je: 14118 Sylvia Ave.
- Restavrant naprodaj**
Proda se restavrant in lunch place. Garantira \$700 na teden dohodkov. Lastnik ima dva prostora in mora enega prodati; jako poceni. Pridite med 2 in 3 popoldne na 17121 Euclid Ave. (117)
- Slaščičarna naprodaj**
Proda se tobakarna in slaščičarna na vogalu; izkazuje \$400 tedenskih dohodkov; vsa moderna oprema; nahaja se v bližini velikega gledišča. Nobena kometicije. Zraven je lepo stanovanje z nizko najemino. To je najlepša prilika v Clevelandu. Oglasite se ob desetih dopoldne na 4292 Warner Rd. Vzemite 105. ulično železnico. (116)
- Ugoden nakup**
Naprodaj je posestvo na 68. cesti, 2 hiši za 3 družine; cena je \$5,500.
Na 932 E. 73. St., hiša za 1 družino, 8 sob, 2 garaži; hiša je prazna in mi imamo ključ; cena je \$4,800.
Na 79. cesti prodajalna in 12 sob, za 2 družini, prostor je prazen, ključ dobite pri J. Tisovec
1366 Marquette Rd. blizu St. Clair in 55. St. (116)
- Hiša naprodaj**
Proda se hiša za 2 družini, 6 in 5 sob, na 7501 Cornelia Ave. Cena je samo \$5,000. Napravite ponudbo.
P. P. Muliolis
6606 Superior Ave. (116)
- Trgovina naprodaj**
Proda se dobro idoča konfekcijska in delikatesna trgovina, ki obstoja že pet let. Proda se z vso opremo in zalogo. Zraven se dobi tudi stanovanje 3 sob, ki ima parno gorkoto. Je jako dober vogal za trgovino. Nahaja se na 6601 St. Clair Ave., kjer naj se vpraša za ceno. (117)
- Prijatelj's Pharmacy**
SLOVENSKA LEKARNA
Prescription Specialists
Vogal St. Clair Ave. in E. 68th
ENDicott 4212



V razstrelbi, ki je nastala v Central Railways signal plant v Versaille, Pa. je bilo osem žensk delavk ubitih in 15 drugih pa močno ranjenih. V tovarni so izdelovali signalne naprave za železnice.



Poveljnik britskih "Commandos" si je ogledal svoje čete. Lord Louis Mountbatten (levi na sliki), ki je bratranec angleškega kralja je poveljnik "Commandos" si je ogledal te hrabre čete nekje v Angliji malo pred odhodom istih na bojni pohod nad francosko ozemlje.

RDEČA KOKARDA

ROMAN IZ VELIKE REVOLUCIJE

STANLEY WEYMAN

XIX

V Nimesu.

Čitatelj mi bo rad verjel, da sem zrl na mesto z nemajhnim nemirrom. Tega, kar sem bil slišal v Villerauguesu, in tega, kar je spotoma dodal gospod de Geol, je bilo dovolj, da sem razumel, da se bo tu, med maslinovimi gajji in belimi cestami solčnega juga, odločila usoda vsega naroda.

Do tistega trenutka val revolucije še ni bil zadel ob resno oviro. Kralj, plemstvo in vse druge najtežje ovire so se bile zrušile pred njim; vprašanje je bilo samo, kako se bo držal tretji steber — katoliška Cerkev. Baš tukaj, v dolini Rhone, kjer je imela Cerkev še obilo moči, so bile prilike najbolj ugodne naštromt zanešenjaka Fromenta. Odtod je utegnil bruhiti plamen, ki naj bi zapalil Francijo; požar, ki naj bi z neukrotno silo zajel v svoj ognjeni krog Vendeejo, Bretanjo, obalne pokrajine na severu in prej ko mogoče tudi Pariz.

Take misli so me obhajale, ko smo se bližali mestu. Ves Nimes je brnel in šumel od neobičajne, živahne delavnosti; množice so se prelivale sem ter tja, vse je nekam hitelo, ta po zabavi, oni po opravi.

Opazil sem, da je vsakdo nosil kako znamenje, nekateri trobojno kokardo, drugi — in teh je bilo več — rdečo kokardo v vseh velikostih, od komaj vidnega gumba do obsega ogromne potonike. Opazil sem, da sta se obraza mojih tovarišev ob pogledu na ta znamenja mahoma zmračila. Tudi zvonjenje mnogoštevilnih zvonov, ki so klicali vernike k večernicam, jima ni nič kaj ugajalo. Jaz sem z naslodo poslušal njihovo petje, ki se je tako sladno zlivalo v večernem zraku, in sem tako ostal za tovarišema, ne da bi vedel kdaj. Ko smo zavili v notranje ulice, koder je bil promet najbolj živahen, me je odrezala od njih dolga vrsta voz, za katero je prikoralala stotnja narodne straže. Ko je ta ovira minila, sem bil sam; o baronu in kovaču ni bilo več duha na sluha.

Nič žal mi ni bilo. Prizor je bil zame nov in ta pogled na množico neprestano se menjavajočih obrazov, vojnikov, seljakov in zalih deklet me je zabaval. Še manjše je postalo moje obžalovanje, ko sem mahoma zagledal nekaj, na kar sem se bil pripravil že v prvem trenutku, ko sem prispel v Nimes. Za rešetko nekega okna v

visokem pritličju sem zagledal belo roko, ki je mahala z rutico; koga drugega naj bi se bil spomnil ob tem pogledu kakor Denize! Ko sem potegnil konja za uzdo, je bila rutica že izginila, okno je bilo prazno in brbljava množica okoli mene je hodila svojo pot kakor prej.

Nehote sem ustavil konja in s trepetajočim srcem spustil oči na okrog. Nikogar nisem videl, ki bi mu utegnilo biti znamenje namenjeno; a stvar se mi je zdela vendarle čudna. Nisem se upal verjeti v srečo, da bi bil kar na prvi mah našel Denizo. Ko pa sem iznova obrnil zbegane oči proti oknu, je za trenutek rutica iznova zavihrala v njegovem okvirju. To pot je bilo znamenje tako nedvomno namenjeno meni, da sem brez vsake opreznosti pognal konja skozi množico prav do vrat, skočil na tla in vrgel uzdo dečku, ki je stal pred vodom. Nisem se ga upal vprašati, kdo stanuje v hiši; z neučakano roko sem prijel za trkalo in potrkal.

Še tisti mah so se odprla vrata in lakej je stopil na prag. Ker nisem utegnil premisliti, kaj naj mu rečem, sem stal nekaj trenutkov brez glasu in najbrže prav bedasto gledal nanj. Nato sem ga na slepo srečo vprašal, ali gospa sprejema.

Sluga mi je vljudno odgovoril, da sprejema; odprl je vrata in se odmaknil.

Ves osupel sem stopil v hišo; in moje strmenje je postalo še tem večje, ko sem dospel po široki, z belim in črnim marmorjem tlakovani veži in udobnih stopnicah na vrh, ter sem videl, da se vsa notranjost, od resne lakejeve livreje pa do sadrenih okraskov na stropu, odlikuje z najizbranejšo eleganco. Toda nisem se utegnil dolgo ozirati, zakaj sluga je že odprl vrata pred menoj.

Z željnimi očmi sem stopil v sobo. Nemogoče sanje so se za trenutek polastile mojega duha in me navdale z upanjem, da mahoma zagledam Denizo — ne več gospodične de Saint-Alais, ampak Denizo, deklico, ki me je ljubila in s katero še nisem bil nikoli sam! Toda namestu Denize je brez naglice vstala iz naslanjača pri oknu tuja ženska in mi po kratkem obotavljanju stopila naproti. Ta neznanka, visoka žena resnega in neobičajno lepega obraza, me je radovedno opazovala s svojimi črnimi očmi; v nežni lici ji je udarila komaj vidna rdečica.

Ob pogledu na tujko sem se jel jecljaje izgovarjati, da prihajam nevaljen v hišo. Žena se mi je naklonila.

"Gospod se nima za kaj opravičevati," le rekla ljubezljivo. "Pričakovali smo ga in večerja je že na mizi. Gervais, ako izvolite z njim, vas povede v sobo, kjer se lahko očistite potnega prahu."

"Ali, gospa," sem okleval, "bojim se, da ne bi zlorabil."

Mično je zmajala z glavico. "Prosim vas," je dejala in mahnila z roko proti vratom.

"Toda moral bi pogledati, kako je z mojim konjem," sem rekel dreveneč od začudenja. "Pustil sem ga na ulici."

"Poskrbeli bodo zanj. Dajte, napravite mi radost..."

Z drobno, a malone zapovedujočo kretnjo je pokazala na vrata.

Ves osupel sem jo ostavil. Sluga, ki me je bil privedel na vrh, je že čakal pred vrati, po

širokem hodniku me je odvel v spalnico, kjer sem našel vse, česar je bilo treba, da osvežim svojo vnanjost. Vzel mi je sukno in klobuk ter mi stregel s spretnostjo dovršenega sobarja. V svoji zavzetosti se mu nisem upiral. Ko pa sem se nekoliko osvestil in odprl usta, da bi mu zadal vprašanje, me je poprosil, naj oprostim, češ, gospa mi bo vse sama pojasnila.

"Gospa...?" sem dejal. Moj pogled je izražal pričakovanje, da on popolni vrzel.

"Da, gospod, gospa vam pojasni vse," je odvrnil, ne da bi trenil z očmi.

Ko je videl, da sem pripravljen, me je spremil nazaj, a v drugo sobo, ne več v tisto, kjer sem bil prej.

Ko sem stopil vanjo, sem se vprašal, ali ne sanjam; zakaj o tem, da stojim pred razrešitvijo uganke, nisem mogel dvomiti. Razen mene ni bilo v sobi žive duše. Prostor je bil dokaj velik in je imel tri visoka, ozka okna, izmed katerih je bilo eno odprto, tako da je udarjal v sobo počestni hrup. Drva so počasi gorela v velikem kamini z marmornimi stebri; v kotu sobe je stal klavec in harpa in stajalo za note. Blíže pri oknu je bila majhna, mično pogrnjena okrogla miza, osvetljena s svečami v starih srebrnih svečnikih; onkraj te mize je sedela gospa.

"Ali vas zebe?" me je vprašal z izrazom velike ljubeznivosti v glasu in obrazu.

"Ne, gospa, hvala vam."

"Tedad lahko sedeva za mizo."

Tako govorec mi je pokazal mesto.

Z začudenjem sem opazil, da je bilo pogrnjeno samo za dva. Ko je gospa videla mojo zadreago, je lahno zardela in ustnice so se ji skrčile, kakor bi zadrževala nasmešek. Toda rekla ni niti besedice. Temu, da bi si bil ustvaril o njej kako nelaskavo mnenje, se ni upirala samo mirna nepriljenost njenega vedenja, ampak tudi občice njene stanovanj, gospodsko razkošje, ki jo je obdajalo, in celo resna dostojnost dvornika, ki nama je stregel.

"Gotovo imate danes dolgo pot za seboj?" me je vprašala in njeni prstki, k katerimi je drobila košček kruha, so nervozno zaigrali, med tem ko so njene oči zdaj pobešale k mihi, zdaj malone proseče upirale vame.

"Iz Sauvea prihajam, gospa," sem odvrnil.

"Glejte, glejte! In kam ste namenjeni?"

"Samo do tod."

"Srečna sem, da to slišim," je rekla z mičnim nasmeškom.

"Ali ste v Nimesu že znani?"

"Dosedlej ga nisem poznal. A zdaj mi je, kakor da sem tu doma."

"Preveč ste ljubeznivi," je dejala in brez zadrege prestregla moj pogled. "Da vam bo bolj udobno, vam hočem povedati svoje ime. Po vašem imenu vas ne vprašam."

"Tedad ga ne veste?" sem vzkliknil.

"Razume se, da ne!" se je zasmejala.

Ta smeh mi je razodel, da je zelo mlada. Bila je malone še dekletce.

"A poveste mi ga seveda lahko, če vam je to v zabavo," je dodala prostodušno.

"Drago mi bo, gospa," sem galantno odvrnil. "Moje ime je vikont de Saux, iz Sauxa pri Cahorsu."

Roka ji je obvisela v zraku in skoro minuto je kar osuplo strmela vame. Zdelo se mi je celo, da vidim v njenih očeh izraz nekakšne groze. Nato je povzela:

"Iz Sauxa pri Cahorsu?"

"Da, gospa. In učinek mojih besed me navdaja s strahom, da ste me imeli za nekoga drugega."

"Nikakor ne!" je dejala.

Nato je dala svojim čuvstvom duška ter se zasmejala in zaploskala z rokama.

"Ne, gospod," je veselo vzkliknila, "verjemite mi, da ni govora o pomoti. Narobe, zdaj, ko vem, kdo ste, pijem na vaše zdravje. Alfonz, nalijte gospodu vikontu!" je povzela. "Hočem, da tudi vi pijete z menoj na zdravje..."

Premolknila je in me poredno pogledala.

"Poslušam vas, gospa," sem rekel in se naklonil.

"Lepe Denize!" je končala. Zdrnil sem se in obsedel z odprtimi usti, ves presenečen in zmeden. Toda ona se je še bolj zvonko zasmejala in vrela, v deški razposajenosti ploskaje z rokami:

"Pijte, gospod, pijte!"

Ves rdeč od zadrege sem izpolnil njeno voljo.

"Izvrstno," je dejala, ko sem postavil kozarec na mizo. "Zdaj, gospod, bom lahko poročala tistemu, komur je mar, da ste zvest kavalir."

"Ali, gospa," sem vprašal, "odkod poznate tistega, komur je mar?"

"Odkod ga poznam?" je dejala neprisiljeno. "Oh da, to je vprašanje!" Namestu da bi odgovorila, je ubrala v razgovor povsem novo struno. Jela me je obsipati s pravo ploho duhovitega čebljanja in tako ljubkih domislic, da sem ji komaj odgovarjal, zakaj izprevidel sem, da je v tej umetnosti večji mojster od mene. Ta igra s toli zalo nasprotnico ni bila brez mika, tem bolj, ker so bile Deniza in moji odnosi do nje glavni predmet njenih šal; a vendar mi ni bilo nevsučno, ko je udarilo osem in se je njena razigranost nenadoma izpremenila v molk. Obraz se ji je zmračil, vzdihnila je in se resnobno zagledala predse. Osmelil sem se in vprašal, ali jo kaj teži.

"Da, gospod," je odvrnila. "Zdaj vas moram preizkusiti; le čuvajte se."

"Česa želite od mene?"

"Želim, da me spremita tja, kamor moram iti, in nato domov."

"Evo me," sem vzkliknil in vneto vstal. "Če bi se odtegnil tej dolžnosti, bi bil res slab kavalir. A zdi se mi, gospa, da ste hoteli povedati svoje ime."

"Moje ime je madame Catinot," je odgovorila.

Ne vem, kaj je čitala na mojem obrazu, kajti zardela je kakor mak in dodala:

"Vdova sem. A zdaj veste toliko kakor preje."

"Vzlic temu sem vam iz srca na razpolago, gospa."

"Prav, gospod de Saux," je povzela prostodušno. "Če me hočete počakati v veži, pridem takoj za vami."

Odprl sem ji vrata in odšla je; nato sem se ves zamišljen in poln radovednosti, kaj naj bi pomenila ta neobičajna prigoda, nekaj minut izprehajal po sobi sem ter tja. Ko sem se naposled odločil in krenil za njo v razsvetljeno vežo, me je že čakala ob znojju stopnic. Laske so ji izginjale pod čepcem iz črnih čipk in obleka pod enako temno mantiljo. Sluga, ki me je bil sprejel, mi je molče podal plašč in pokrivalo; nato je gospa Catinotova brez besede krenila pred menoj po dolgem hodniku.

Nad vrati, h katerim je vodil hodnik, je visela druga svetiljka. Obsijala mi je klobuk, baš ko sem ga hotel dati na glavo, in tisti mah sem osupel obstal. Trobarvna roža, ki sem jo navadno nosil, je bila nadomeščena z majhno rdečo kokardo.

Gospa, ki ni več slišala mojih korakov, se je ozrla in videla, za kaj gre. Roka, ki mi jo je položila na komolec, je trepetala.

"Samo eno uro, gospod, samo urico," mi je šepnila na uho. "Dajte mi roko."

Dokaj zmeden, zakaj slutnja opasnih zapletljajev mi je bila mahoma prešinila dušo, sem se pokrtil in ji ponudil roko. V naslednjem trenutku sva stala pod milim nebom, v temni uličici, ki so jo z obeh strani obdajali visoki zidovi. Moja vodnica je takoj zavila na levo; molče sva stopala kakih sto petdeset korakov daleč ter dospela do pokritega loka, skozi katerega je sevala luč. Z lahkim pritiskom lakti me je gospa povabila, naj vstopim; onkraj loka sem zagledal pred seboj ozka, visoka vrata; še trenutek in z začudenjem sem videl, da stojim v cerkvi, ki je bila do polovice napolnjena z ljudmi.

Gospa si je položila prst na ustnice, češ, naj molčim, in me je odvela v senco ene izmed obeh stranskih ladij. Ko sva prišla do praznega stola za nekimi stebrom, mi je mignila, naj se ustavim, sama pa je pokleknila.

Kakor v sanjah sem gledal okoli sebe. Slabotno razsvetljena ladja cerkve je bila videti še bolj mračna od plaščev in črnih pajčolanov klečeče množice, ki je naraščala od trenutka. Iz globine cerkve se je zdaj

pa zdaj vzdignilo rahlo, resnobno mrmanje, edini zvok, ki je prekinjal morečo tišino. Rdeča večna luč pred oltarjem je dajala sliki še bolj mrko lice.

Pričakovanje nečesa neznamine!"



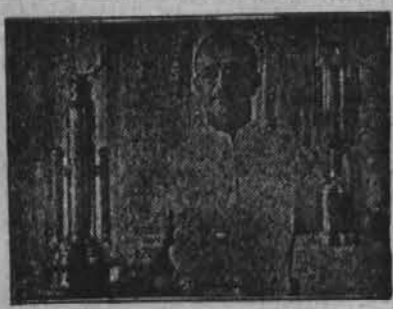
Paul Mellon, star 32 let in sin pokojnega finančnega mogotca Andrew W. Mellon-a služi v ameriški armadi ter je po enoletni vojaški službi kot prostak dosegel čin drugega kavalerijskega poročnika.



Obrežna letalska straža je opazila na morju plavajočo čoln z rešenci torpedirane ladje (gornja slika) ter obvestila obrežno stražo, ki je priplula na lice mesta in jih pobrala na krov ter odpeljala na varno (spodnja slika).



Poslojpe, kjer bil nekoč glavni stan italijanske armade v Eritreji, Severna Afrika, je sedaj bivališče ameriških vojaških poveljnikov. Italijanski napis nad vrati vzohra pokriva tabla z Rooseveltovim izrekom "Čas je kratek."



Preizkušena zdravila proti glavobolu

MANDEL DRUG STORE

1. Ustavi glavobol
2. Uredi želodec
3. Ojači živce
4. Odpomoč ženskemu zdravju

CENA 50¢

Mandel's Headache Tabs
SLOVENSKA LEKARNA
15702 Waterloo Rd.
CLEVELAND, O.
Pošljamo tudi po pošti



ZENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Pridite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina
6117 St. Clair Ave. HEnderson 0628